

og uretfærdige Spring, der for Øjeblikket er mellem Skatteindtægter, som ligger under og over den Grænse, man i Kommunen fastsætter for Opkrævningen af Til lægsskatten, vil bortfalde.

Lovforslaget vil formentlig blive henvist til et Udvalg, og de forskellige Mangler, jeg har paapeget, vil da forhaabentlig blive rettet der. I Haab om, at dette maa lykkes, og idet jeg i øvrigt paa mit Partis Vegne kan give min Tilslutning til, at man fremmer denne Sag og søger at opnaa den bedst mulige Ordning af Dyrtidsspørgsmaalet, skal jeg tillade mig at anbefale Sagen til videre Fremme.

Vejstrup: Det Lovforslag, vi i Dag behandler, angaar Ændringer i og Tillæg til Loven om de kommunale Dyrtidsforanstaltninger, og det maa da betragtes, om jeg saa maa sige, som et Supplement til den Lov, vi vedtog i Fjor, altsaa Dyrtidsloven af 1916. Det er jo en Selvfølge, som det ogsaa er fremhævet af de ærede Medlemmer, der tidligere har haft Ordet, at efterhaanden som Dyrtiden udvikler sig til at omfatte snart sagt alle de Ting, som hører med til det menneskelige Behov, udvider man fra Statens og Kommunernes Side Grænserne for den Hjælp, som nødvendigvis maa ydes i disse trange Tider. Det er ikke unaturligt, at det Maksimumsbeløb af 15 Kr., som var fastsat i Dyrtidsloven af 1916, nu søges betydeligt forøget. Om det Tal, som er fastsat i Lovforslaget, saaledes som det her foreligger fra Folketinget, de 27 Kr., nu er absolut det rigtige Tal, skal jeg lade være usagt. Der foreligger, saa vidt jeg ser, ikke nogen Begrundelse af, at man overhovedet er kommet til dette Tal; deri har det ærede Medlem (Kragh), som talte paa Venstres Vegne, Ret, at der — saa vidt jeg i alt Fald har kunnet følge det — foreligger ikke fra Folketinget nogen Begrundelse af, at det netop er det rigtige Tal. Men lad nu det være; det er i alt Fald et Tal, som man er kommet til, og selv om det er skønsmæssigt, haaber jeg for mit Vedkommende, at dette Skøn skal vise sig at være rigtigt, og at det er et Tal, som svarer til det, der nødvendig skal til for at give denne Understøttelseslov den tilstrækkelige Effektivitet. Ellers er jeg ganske enig med det nævnte ærede Medlem, naar han sagde, at Dyrtidsloven efter hans Mening havde i al Almindelighed virket tilfredsstillende; jeg tror, at man indenfor Kommunalbestyrelserne i Regelen har fortolket Dyrtidsloven saa liberalt, som det var muligt. Der er naturligvis ingen Regel uden

Undtagelse, det udelukker ikke, at der har været Tilfælde af slet Udførelse af Loven, men jeg tror som sagt, at det er Undtagelser.

Hvad nu angaar Reguleringen efter § 2 og Reguleringen, saaledes som den tænkes iværksat i Henhold til dette Lovforslags § 3, 2det Stykke, altsaa den almindelige Regulering for samtlige Beboere, er det jo saaledes, at denne Regulering fremdeles møder mere eller mindre Modstand. Det kom til Orde saavel fra det ærede Medlem, der talte fra Venstres Side, som fra det ærede Medlem (Piper), der talte paa det konservative Folkepartis Vegne. Det ærede Medlem, der talte for Venstre, sagde, at det maatte jo komme i anden Række; i første Række maatte det komme, at det blev de Mennesker, der trængte, der først og fremmest blev hjulpet; og det kan man naturligvis sige er rigtigt, rent praktisk taget. Men man maa ikke glemme, at i det Øjeblik, man har gennemført en effektiv Regulering i Henhold til § 2, vil det ikke være nødvendigt at have nogen første Række, saa kunde man, om jeg saa maa udtrykke det, henføre dem alle til anden Række, eller man skulde saa maaske kalde dem allesammen første Række. Jeg synes for mit Vedkommende, at dette i Virkeligheden vilde være det ideelle. Thi det forekommer mig ogsaa, at Stillingen ellers bliver noget inkonsekvent. De Herrer vil ganske sikkert erindre, at da man talte f. Eks. om Kornloven, fremhævede saavel det ærede Medlem, der talte for det konservative Folkeparti, som det ærede Medlem, der talte for Venstre, at der fandtes nogle uhyggelige sorte Pletter i det paa gældende Lovforslag; og herved tænkte man netop paa, at der var sat — det blev særlig stærkt fremhævet af det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) — et Skel mellem de smaa og de store Landbrug. Men det, som vil ske her, er netop, at man vil sætte Skel mellem bemidlede og ubemidlede. Jeg har hele Tiden været en Modstander heraf, og jeg har overhovedet aldrig forstaaet Modstanden imod den almindelige Regulering, som kunde foretages i Henhold til § 2 eller i Henhold til det foreliggende Lovforslags § 3, 2det Stykke. Jeg har aldrig forstaaet den, thi hvad vilde der ske, om man regulerede i Henhold til § 2? Der vilde ske dette, at man regulerede ikke alene for de mindre bemidlede, men ogsaa for andre store Dele af Befolkningen, for hvem det ganske sikkert i mange Tilfælde er i høj Grad nødvendigt. Maa jeg nævne et Eksempel: Hvis en Mand f. Eks